

«БАРИКАДИ ПОЕЗІЙ – ПРОТИ БЕЗДУМНОСТІ...»

«Для когось я весь світ,
для когось – ти»

13 липня центральна районна бібліотека королеви зустріла поетів з Чернігова. Це «Мандрівний поетичний бібліопростір А+» завітав до нас.

Як розповіли гості з обласної універсальної наукової бібліотеки ім. В.І. Короленка цей бібліопростір з'явився завдяки виграному гранту, підтримується Українським культурним фондом.

- Чому А+? Та тому, що А – перша літера абетки, а до неї можна доєднувати й доєднувати, - пояснювала координатор проекту Алла Мальована, заступник директора обласної книгозбірні.

Вирішили говорити про кохання, тему сформулювали інтимно-лірично: «Для когось я весь світ, а для когось – ти...»

Поетів вітали Ніна Матвіюк – завідувач сектору культури РДА, директор нашої ра-

йонної бібліотеки Тетяна Костюкова, професор Східноєвропейського слов'янського університету (м. Львів), письменник, почесний громадянин Новгород-Сіверського Валерій Провозін.

А далі...

*Поетія бриніла, як струна,
Було так урочисто ці святково.
Нас об'єднало українське Слово,
Його могутня сила й глибина.*

Так сказала Олена Коленченко, котру ми всі на початку літа вітали з першою поетичною збіркою.

Свої вірші привезли нам з Чернігова Вікторія Горлова, Лариса Душак, Анна Дмитрук (Таранець), Світлана Камишна-Терещенко, Віра Козлова, Наталія Коса, Ірина Кулаковська, Ліна Ланська, Олена Мамчич, Олексій Маслов, Лана Світко, Лариса Ткач.

Кожен вірш неповторний. Як неповторне кожне кохання...

А яка муза в Сіверському краї живе, почули з вуст Олени Коленченко, Лідії Дмитриченко, Ганни Зівако, Сергія Кантура, Миколи Чмихуна, Оксани Короткої.

Модератор зустрічі з бібліотеки ім. Короленка запропонувала інтерактивні літературні розваги, а господарки свята, бібліотекарі з Новгород-Сіверщини, - вишукану здобу, спечену зраночку. І ці кондитерські шедеври теж робились з любов'ю і натхненням. Як та справа, де «ритми мчать, як вершники у полі, а рима віршам запліта косу...».

Під час екскурсії літературними стежками гості завітали до музею «Слово о полку Ігоревім».

А тепер – слово поетам і поезії.

Олена
МАМЧИЧ

Я – твоя, наче сповідь,
століття,

У замріяні миті лечу
Крізь дощі та обірване віття
Без бажань, під обійми дощу...
І гвалтує доріг щедрий вітер,
Завиває блаженна нудьга,
І у чащі завмерло повітря,
Наче сіра безкрила згага...
Прилучаюсь до сонця і долі,
Що у хаті звивала гніздо
Над криницею терпкої волі
Навманя до молитви судом...
Що там вічність ворожить
нестерпно?

І розбуджене сонце болить,
І ганяє промови манірно
У словесних скарбницях

Я для тебе залишусь святою
Незбагненністю щастя

на мить
Та сміливого неба рікою,
Що над безвістю в прірву
летить...

♦ ♦ ♦
Повій на мене, вітре України,
Лети крізь хмари у сувору ніч,
Надай сміливості і мужності,
і сили

Усе перемогти з тобою
віч-на-віч.

Ти сильний, вітре, ти щосили
вієш,

З собою забираєш лихо й біль,
На крилах вічності –

твої надії,
І так спокійно у полоні крил.
Ти сам в собі усі образи маєш
І служиш вірно небу і землі,
Не згубиш долі у зотлілім краї,
У вогняному пеклі клятої

війни.
Лети, щасливий, вільний
для спасіння,

Змивай повітрям сутінки
буття,
В обіймах сонця і святого
воскресіння

Врятуй і душі наші, і серця...
♦ ♦ ♦

Я тобі напишу...
І листа надішло у далеку
непізнану північ,

Крізь прогалини днів, по
стрімких негараздах бажань...
Я тобі напишу, надіславши
пісні та безсилля

Безпорадності слів
і найважчих сліпих потурань...
Я відчую той біль, я його
засудити не смію,

Тільки кинусь знов
у безмежжя жахливих часів,
Я відчую твій крик і твої
незахищені мрії

І до тебе полину в таємницю
засмучених слів...
Я до тебе біжу по розстріляних
днях бездоріжжя,

Наче пута гіркі та засмучена
крихта шляхів,
Я не знаю, чи прийде той час,
у якому залякне свавілля

Тих нездійснених розпачів
у сивині почуттів...
Але тихо прийму неповагу
розкішних побачень

І твоє відчуття ностальгії
блаженних років
І, можливо, дізнаюсь, що для
тебе найважча задача –

Бути чесним у правді і слів,
і гріхів...
У розбещених благах твого
каяття невеликого

Залишусь навіки тією,
кого ти кохав,
І не зможу я втратити
ані крапельки тої любові,
Ані того буття, що у царині
пекла здолав...

Світлана
КАМИШНА-
ТЕРЕЩЕНКОЧЕРЕЗ СОН
ДО ТЕБЕ
Я ПРИЙДУ

Через сон до тебе

я прийду,

Намалюю казку,

намалюю,

Все між нами буде

до ладу,

Ти відчуєш, як же я сумую.

Поцілуєш ніжно увісні,

Шовку шкіри ледь

мого торкнешся,

Прошепочеш лагідно мені:

«Моя любя!...» – та міцніш прижмешся.

Обійму, відчувши подих твої,

Розпалю в тобі усі бажання,

Будеш увісні на злеті мрій,

Зрозумієш – я любов остання.

ЗАЧАРОВАНА
І ЗАКОХАНА

(пісенний вірш)

Зачарована ти і

закохана,

Та від щастя світлом

пронизана,

Твоє серце любов'ю

підковане,

Він єдиний у ньому

є признаний.

А другого тобі

не бажається,

Бо душею обидва

пов'язані,

У тобі знову радість

з'являється,

Всі слова, які вами

не сказані.

Зачарована,

і не приховуєш

Ту красу, що кохання

народжує,

Ті відносини наче

підковуєш,

А життя їх, напевно,

погоджує.

Хай в озерах очей грають

блискавки,

Діамантами радості

світяться,

І солодкими будуть

всі присмаки,

Та завжди між двома

вони діляться.

Лариса ТКАЧ

Знов пахне
полинами за
селом,

Знов досягають
трави соковиті.

Землі торкнулося
малиновим
крилом

Ранкове сонце,
звівшиє
на орбіті.

Та й покотилося,
аж до села,
з полів.

Останні хмарки з обрїю зникають,
На крилах вітер теплий відлетів,
Сп'янілі трави роси допивають.

ТОБІ

Окраєць неба у твоїх очах,
І струни серця неловимі,
Юнацьке щось в тобі, не по літах, -
І сонячне, і чисте, і манливе.

Душа твоя на зраду неспроможна,
Несе в собі Господню благодать.
Твоїм очам не вірити не можна,
Тобі неправду грїх сказати.

Хоч доля намерезила поразки,
Захмарена, настійно неземна.
Та вистояли за Божої ми ласки,
Любові одягнувши стремена.

Упору і вечір пахне весною,
І квіти вночі світланком цвітуть.
Нам добре, коханий, у парі з тобою,
А в наших дітей – уже діти ростуть.

І ми на спочинку. Чи є в тім потреба
Лічити літа, що розстали, мов дим.
Нам вічність послав Бог із самого неба,
Кохання і доля дарована ним.

Твої ніжні руки і очі бездонні,
Чи є щось найліпше в полоні

тім буття? –

Припасти вустами в забілені скроні,
А в наших дітей – уже діти ростуть.

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

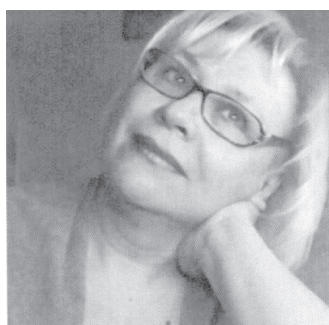
♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

Ліна
ЛАНСЬКА

Я визнаю, що з ночі до світанку
Розхристана, розіпнута

душа –

Мого бажання – вічна

полонянка;

Його – лишень, невільниця

чужа.

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

МАЛО

Засмучено углиб дивлюсь –
Мені тебе ще й досі мало...
Мабуть, потрібніше комусь
Десь тепле слово

зблукало.
Мені все хочеться навскіс,
Пробігти, перетнувши

роки,

І слухати – шепоче ліс,
Забути в сумнівах неспокій.
Он сонце сипле золоті

На шкіру

крихітки-веснянки,
Отій, що бігла по воді,
Колись... щаслива

на світанку.
Засмучено углиб дивлюсь –
Мені тебе ще й досі мало,
Забути хочу – тож молюсь...
Спіткнулась, піднялась...

не впала.

Назад я вже не повернусь,
За сумом посмішку схвала,
У вірш, як завжди,

загорнусь,

Бо так тебе мені замало...

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

не крийся холод не наздожене
коли тепло кладе останній шов
на рваний край не витікає кров
зима лишень сніжинкою майне

ото й усе

заглянь у серце – там давно весна
очиці пролісків з-під снігу глип
скресає крига видихнувши скрип
вирує кров безжально-навісна

нудьгу знесе

самотні дні розсипле у траву
на ранок сліз незібраних роса
зітхне і зникне десь у небесах
щоб розірвати хмару грозову

скляним шосе

прокинеться оновлена земля
наповнить соком блокорих краль
душі твоєї мовчазний Грааль
бездонність віддзеркалює здала

ото й усе.

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦